

“La vida és una merda i, a sobre, és curta!”

Jacint Casademont al seu cau, des d'on un antisocial i amargat confés com ell s'ho passa fantàsticament bé fent riure la gent i creant continguts des de diferents plataformes J. CASADEMONT.

Classificar-lo és missió impossible. Un cul inquiet, en tot cas. Comunicador nat, autodidacta, Jacint Casademont [<http://jacintcasademont.com/>] (Figueres, 1984) ha estat sempre un tastaolletes, i, després d'anys d'experiència a la ràdio (Ràdio Vilafant, Ningú no és perfecte) i en televisions locals, actualment és, entre moltes coses, podcaster sobre de les seves possibilitats amb programes recents dedicats a Expediente X, la cultura pop i Crims, on, després de cada emissió, els dilluns, del programa de Carles Porta, emet per Twitch una tertúlia comentant la jugada i que té molt d'èxit. La seva experiència com a autor de còmics autoeditats l'ha portat a protagonitzar dues històries ambientades a Figueres amb una gran rellevància mediàtica (El forat de la Rambla, Guiris intergalàctics) i ara, juntament amb el seu col·lega del podcast Maleïts malparits [<http://maleitsmalparits.com/>], Jaume Fibla, publiquen a través d'Underbrain Books [<http://underbrain.com/books>] el seu salt a les vinyetes, que ells mateixos han dibuixat, guionitzat i protagonitzat. Concretament, ell hi apareix tan empenyat que es presenta a alcalde de Figueres i, en plena campanya, uns extraterrestres l'abdueixen i se'ls enduen, a tots dos, per adorar-los com a ídols.

Que t'agradaria ser alcalde de Figueres? Sí, perquè crec que ser-ho

de la teva ciutat sempre fa il·lusió, però no sé si soc el perfil ideal. Que m'agradaria ajudar un equip que pogués fer les coses millors, doncs per què no, i, si m'ho demanés molta gent, potser sí; però jo em veig més a segona fila, per ajudar. En cas de ser-ho, què canviaries? Canviaria la visió que es té de tot cap al turisme per tot per a les famílies. El gran problema de la nostra ciutat és que molta gent se n'ha anat a pobles del voltant al no trobar aquest recolzament, on la vida és més tranquil·la, els carrers són més nets, hi ha menys delinqüència. Parcs, escoles ben cuidades i amb ajudes, afavorir el comerç local..., que el turisme vingui sol. Aquí amb el Museu Dalí tenim de sobres per viure bé. És veritat que a l'Alt Empordà esteu una mica tocats per la tramuntana? Crec que sí, perquè passar-te una setmana quasi bé tancat a casa perquè el vent és insuportable et menja el tarro. També ens fa ser una mica peculiars el fet d'estar situats entre dos països, entre mar i muntanya, tenir-ho tot a tocar. Hi ha molts podcasts de còmics, però quants còmics de podcast? El vostre, segur. Per què ho feu? Tant en Jaume Fibla com jo som dibuixant de còmics de fanzines, abans de fer podcasts, i com que el podcast funcionava bé i a l'editorial Underbrain Books els agradava i sabien de les nostres dues vessants, ens van proposar fer un còmic sobre el podcast. Com també som una mica personatges dins el podcast, encara que som nosaltres mateixos en format exagerat, vam veure que donava joc i ens va agradar la idea. Bé, i a qui no li agrada firmar per Sant Jordi? I sou el primer còmic publicat en català de l'editorial. En català diria que sí. És una editorial underground que publica fanzines de tot el món. Autors que no s'han publicat a l'Estat espanyol i que reivindica autors no tan coneguts. Són dos còmics en un. En el teu cas, què has fet respecte als anteriors? El d'en Jaume sí que ha canviat, ja que feia més aviat paròdies –de Superlópez amb Superporc, Indiana Jones amb Indianu Jaumes– passat pel seu sedàs. En el meu cas, torno a ser jo el protagonista, una mena de Woody Allen. He canviat l'estil de dibuix, ara ja amb ordinador i diria que el nivell és més alt. Hi apareixen el Cobi i el Naranjito, però per edat aquests no poden ser els teus referents de cultura popular... Mira és així de fàcil, quan faig un còmic

intento ficar cameos, perquè si els poso penso que es vendrà més. Siguin personatges reals o imaginaris. Al meu primer còmic, El forat de la Rambla, hi vaig posar gent coneguda de la ciutat: polítics, periodistes, veïns; cameos que em van permetre que tots ells compressin almenys un exemplar. I quins referents generacionals tens? Vaig créixer i em vaig educar amb la televisió. Tota la meva cultura popular neix d'allà. També dels còmics de Bruguera i els primers manga tipus Bola de Drac són altres dels referents principals. I, tot i que soc fan de les Tortugues Ninja, en aquest meu còmic hi ha la influència de Rick y Morty i Els Simpson. Amb en Jaume Fibla vaig ser uns dels pioners del 'podcasting' en català. Acumuleu junts vuit anys de trajectòria, quin és el secret d'una relació tan llarga? Tallant-la. Com totes les relacions! Tinc la teoria pròpia que la vida, almenys la meua, es divideix en cinc anys. Cada cinc anys intento fer un canvi, amb la gent que em relaciono, i laboralment. Per això hem funcionat amb en Fibla, vam fer una primera temporada que va funcionar molt bé, vam perdre el contacte i, de cop i volta, en plena pandèmia, ens hem trobat, redescobert i hem recobrat la màgia. Per això si teniu parella deixeu-la al cap de cinc anys, us anirà fantàstic! Quin és el rol de cadascú? Jo soc, i més ara que soc pare de família i tinc parella estable, l'estricta, el metòdic i el que té les coses clares abans de fer-les. Ell és el típic amic que se't presenta enmig del teu casament t'organitza el caos absolut i et treu el protagonisme. Com que és simpàtic fins i tot quan la caga, li ho acabes perdonant. El que passa és que si em deixés portar per ell no faríem el podcast. Tu series en Joan Pera i ell, en Paco Morán d'una 'Estranya parella'? Exactament. Jo seria el caixer d'un banc d'un poble petit, amb el seu vestit, metòdic: "Què tal, senyoreta Enriqueta?". Ell seria el creatiu publicitari d'una empresa de Barcelona: "Ei, no sé què, cap aquí, he tingut una idea total, borra-ho tot, tornem a començar"... Som les dues Catalunyes concentrades en aquesta estranya parella. Què hi ha de personatge i què de realitat? En el meu cas és talment com soc jo. El que passa és que sí que és cert que a vegades, quan has fet molta comèdia, saps que ho pots explotar més i exagerar una mica les coses. Tant l'un com l'altre no hem volgut esdevenir personatges. L'altre dia comentàvem al podcast que si algú volgués ocupar el nostre lloc intentant fer els nostres personatges li seria molt complicat. Costaria molt trobar algú que s'assemblés molt a nosaltres. Amb el sentit de l'humor sempre al capdavant! Jo estic capficat amb la comèdia, perquè és una d'aquelles coses en què com més t'hi fiques més t'obsessiona. He llegit infinitat de teories sobre la comèdia: què funciona, quins mecanismes... I crec que és un bàlsam. Jo soc un pessimista absolut. La meua dona sempre em retreu que m'agradi l'humor i que la gent rigui però que jo sigui un amargat. És que a la gent li agrada que jo estigui amargat, quan més m'enfonso i més exagero la meua visió de la vida. S'hi t'ho mires fredament, neixes per acabar morint i tot és una puta merda: venim aquí a patir tota mena de mals, a passar gana, a veure com la gent que t'estimes mor, a perdre la feina... M'agrada intentar agafar tot això i fer-ho divertit, almenys per a les persones que m'escolten. Un Woody Allen total! M'encanta aquell seu acudit, el que explica que són dues dones que durant un viatge de l'Inferno, mentre dinen en un hotel, una li diu a l'altra: "Aquest menjar és una merda!". I l'altra li respon: "I no és només això, sinó que a sobre les racions són petites!". M'identifico amb això: que la vida és una merda i, a sobre, és curta! Ser pare t'ha canviat? Sí, molt. És un click que fas sense adonar-te. Jo sempre he estat molt independent i me'n vaig independitzar als 18 anys. Amb la parella cadaú va a la seva. Però quan tens un fill tot canvia i se centra al voltant d'ella. Com a egoista que soc em costa moltíssim. I aleshores et diuen que ja compensa perquè veus el seu somriure... No compensa! Però tens l'obligació moral de fer feliç aquella criatura. I sí, et fa ser més organitzat, més responsable, plantejar-te les coses diferents o, com en el meu cas, si perds la feina administrar-te millor els diners... En el meu cas, sí que m'ha canviat. Fa anys que crees continguts. Ràdio, curts, podcast, Youtube... i ara Twitch. A què és degut el canvi? Twitch és una plataforma que ha aparegut i en què es pot fer contingut en línia. A mi tota plataforma que em permet expressar, m'interessa; si és un format audiovisual més. Vaig veure que tothom anava cap aquí, sobretot el públic jove, a qui li oferien gameplays on poden gaudir de partides de videojocs, i poca cosa més. Si això és el futur, vaig pensar: per què no fem una espècie de programes de televisió per a un sector de públic –a partir dels 30 anys– a qui no li han acabat d'obrir les portes. A més, els beneficis que t'aporta, com el fet de contactar directament amb els espectadors, un benefici monetari més destacat que a Youtube i llibertat absoluta per fer i desfer, doncs és qüestió de provar-ho. Fa tres mesos tot just i estic molt content. No només jo, he creat una comunitat al meu voltant de gent que em segueix puntualment i que es comuniquen entre ells mentre faig el programa. No és només crear continguts, és crear comunitat. Estic ocupant un target que no s'està tractant. Veig que molts fan aquest pas... Ibai Llanos ha

marcar el camí. És un dels tipus més intel·ligents que conec. Va començar sent un caster comentant partides de videojocs i va veure que era una oportunitat d'oferir un contingut més ampli. Ell és un dels millors comunicadors i no només serà l'estrella internacional que ha sabut crear una marca, sinó que crearà una productora de continguts. Té càmeres, realitzadors i els famosos volen que els entrevisti, com ara Piqué, Gasol, Messi... és un referent absolut, com també ho és l'AuronPlay.I, en el teu cas, sempre en català. Per militància? Per militància i perquè m'hi sento còmode. Si tingués un anglès nadiu, també m'hi atreviria. Aquí a Catalunya que fem coses en català som pocs. Domino el català, doncs el faig en el meu idioma. Jo vaig créixer amb el TV3 del Tricicle, el Màgic Andreu, la Lloï Bertran, en Buenafuente... que arribaven a un públic molt ampli. Per què no es pot viure d'això? Públic potencial n'hi ha, però des de les institucions no s'hi dona suport, anem tard, imitem els altres, no tenim personalitat pròpia... Ens hem de reivindicar: tenim una cultura pròpia, una llengua pròpia i un humor propi. Tenim molt de joc i per això odio quan en un programa en català es fan bromes en castellà. No cal ser perfeccionista, però sí curós! un podcast, per què no en castellà? Hi ha molta competència. O ets un crac o tens una flor al cul, i no tinc cap de les dues coses! Intento anar picant pedra. Com ara la tertúlia de 'Crims'. Tot un èxit! Sí, el que va començar sent una simple tertúlia de dos col·legues a qui els agrada Crims, amb Xavi Gorro, ha acabat sent un èxit. Estem impressionats. Amb només cinc programes hi ha gent que se n'ha tornat fanàtica. Si sabéssim explotar bé el potencial que hi ha...! Com és que TV3 no va pensar a fer una tertúlia post Crims? La cadena arribaria a gent més jove si ho fes en altres formats. Heu pensat entrevistar Carles Porta? Hi hem contactat a través de la productora i n'estem pendants. Ara que Enigmes pendants és un fenomen, hi insistirem. Ja hem entrevistat en Paco Fiestas, la Tura Soler i hi volem portar la Maika Navarro. De mica en mica es fa gran. T'agrada moure't pels marges? T'agradaria ser més mediàtic com en Jair Domínguez, sorgit de les teves terres? Més que mediàtic m'agradaria viure del que faig. Sí que m'agrada provocar, si veig una cosa que no crida l'atenció o, en tot cas que ho fa massa, m'agrada ficar el dit a la nafra i veure la reacció de la gent. M'encanta, sigui reacció una positiva o negativa; ningú no ha de restar indiferent. En Jair Domínguez és un dels millors guionistes que hi ha. Ha sabut crear un personatge que no deixa de ser ell mateix i connecta perfectament amb el públic. Un còmic, el guió d'una pel·lícula, ara Twitch... Què més? Viure a Andorra? Primer trobar una feina i, en tot cas, continuar tenint un racó per crear coses. Tinc la necessitat de comunicar, tot i que soc molt tancat. Porta'm a una festa i em quedaré en un racó amb el meu cubata sense relacionar-me amb la gent. D'Andorra m'encanta sentir-me tancat, claustrofòbic entre muntanyes. I si visqués bé d'això ja trobaria per aquí alguna urbanització des d'on crear continguts.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 08-04-2021, Pàgina 18

-El Punt Avui. Nacional 08-04-2021, Pàgina 18

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/comunicacio/article/20-comunicacio/1950773-la-vida-es-una-merda-i-a-sobre-es-curta.html>